

Dzieci ze zdiagnozowanym zespołem Aspergera stanowią szczególne wyzwanie w środowisku edukacyjnym. Zwykle widziane jako ekscentryczne i dziwne przez kolegów z klasy, ich nieudolne zdolności społeczne czynią te dzieci kozłami ofiarnymi. Niezdarność i obsesyjne zainteresowanie niejasnymi, mało znanymi tematami przyczyniają się do postrzegania ich jako dziwnych. Dzieci z ZA nie posiadają umiejętności rozumienia istoty związków międzyludzkich i reguł rządzących konwenansami społecznymi; są naiwne i wyraźnie brak im zdrowego rozsądku. Brak elastyczności i niemożność radzenia sobie ze zmianami powoduje, że te osoby łatwo się stresują i są emocjonalnie wrażliwe. Jednocześnie dzieci z ZA (większość to chłopcy) cechuje przeciętna do ponadprzeciętnej inteligencja i bardzo dobra pamięć. Ich determinacja w dążeniu do własnych celów może prowadzić do wielkich osiągnięć w późniejszym życiu.

ZA jest traktowany jako schorzenie znajdujące się na wyższym końcu kontinuum autystycznego. Porównując jednostki w ramach tego kontinuum Van Krevelen (za: Wing, 1991) zauważył, że mające poważne trudności z funkcjonowaniem dziecko autystyczne „żyje we własnym świecie”, podczas gdy dzieci w mniejszym stopniu dotknięte tym schorzeniem „żyją w naszym świecie, ale na swój własny sposób” (s. 99).

Oczywiście, nie wszystkie dzieci z ZA są takie same. Każde z dzieci ma własną, unikalną osobowość – „typowe” objawy zespołu Aspergera również manifestują się na sposób specyficzny dla każdej z osób. W efekcie nie istnieje dokładna instrukcja postępowania w klasie dla każdego dziecka z ZA, podobnie jak żadna z metod nauczania nie jest odpowiednia dla wszystkich dzieci nie cierpiących na ZA.

Poniżej zamieszczono opisy siedmiu cech charakterystycznych zespołu Aspergera, a także sugestie i strategie związane z radzeniem sobie z opisywanymi symptomami (interwencje w klasie zilustrowane są przykładami z mojego własnego doświadczenia pedagogicznego w Szkole przy Szpitalu Psychiatrycznym dla Dzieci i Młodzieży przy Centrum Medycznym Uniwersytetu Michigan. Sugestie te mają jedynie charakter ogólny i powinny być dopasowane do unikalnych potrzeb poszczególnych uczniów z zespołem Aspergera).

Nacisk na jednostajność

Dzieci z ZA mają problemy z zaakceptowaniem nawet minimalnych zmian, są bardzo wrażliwe na stresory środowiskowe, a czasem angażują się w rytuały. Są niespokojne i zamartwiają się obsesyjnie jeśli nie wiedzą czego oczekiwać.; stres, zmęczenie i przeciążenie zmysłowe/sensoryczne łatwo wytrącają je z równowagi.

Wskazówki dydaktyczne

Zapewnij dziecku przewidywalne i bezpieczne otoczenie;

Zminimalizuj występowanie zmian

Zaoferuj niezmienny codzienny rozkład zajęć; dziecko z ZA musi rozumieć codzienną rutynę i wiedzieć, czego oczekiwać, tak aby było w stanie skupić się na bieżących zadaniach;

Unikaj niespodzianek.

Przygotuj dokładnie dziecko na specjalne wydarzenia, zmieniony plan zajęć czy każdą inną zmianę rutyny, nawet najmniejszą; Spróbuj złagodzić strach przed nieznanym pozwalając dziecku zapoznać się z nowym zajęciem, nauczycielem, klasą, szkołą, obozem itd. Tak wcześnie jak to możliwe po poinformowaniu go o zmianie, aby uniknąć obsesyjnego zamartwiania się (np. gdy dziecko z ZA musi zmienić szkołę, powinno poznać nowego nauczyciela, zwiedzić nową szkołę i poznać swój nowy plan zajęć zanim zacznie brać w nich udział. Można realizować program ze starej szkoły przez pierwsze kilka dni, tak by znajdującemu się w nowym otoczeniu dziecku rutynowe czynności wydały się znajome. Nauczyciel przyjmujący dziecko może dowiedzieć się jakie są jego zainteresowania i zaopatrzyć się we właściwe książki czy konspekty zajęć w pierwszym dniu obecności dziecka w szkole.

Upośledzenie interakcji społecznych

Dzieci z ZA wykazują niezdolność do rozumienia złożonych reguł interakcji społecznych; są naiwne; są skrajnie egocentryczne; mogą nie lubić kontaktu fizycznego; mówią w kierunku ludzi zamiast do nich; nie rozumieją dowcipów, ironii, metafor; używają monotonnego lub wyniosłego, nienaturalnego tonu głosu; niewłaściwie wykorzystują kontakt wzrokowy; brak im wrażliwości i taktu; niewłaściwie interpretują wskazówki społeczne; nie są w stanie ocenić „dystansu społecznego”; wykazują niewielką zdolność inicjowania i podtrzymywania rozmowy; mają dobrze rozwiniętą mowę, ale duże problemy z komunikacją; nazywane są czasem „małymi profesorami” ponieważ sposób w jaki mówią przypomina ten którym posługują się dorośli i jest pedantyczny; łatwo dają się wykorzystać (nie dostrzegają że inni próbują je okłamać lub oszukać); zwykle chcą uczestniczyć w życiu społecznym.

Wskazówki dydaktyczne:

Chroń dziecko przed napastowaniem i drażnieniem.

W starszych grupach spróbuj pouczyć kolegów dziecka z ZA – gdy nieudolność społeczna jest bardzo dotkliwa – opisując problemy społeczne dziecka jako rzeczywiste schorzenie. Chwal kolegów kiedy traktują dziecko ze współczuciem. Może to zapobiec znęcaniu się nad dzieckiem i promować empatie i tolerancję pośród dzieci.

Podkreślaj wyjątkowe zdolności dziecka ZA tworząc okazję do wspólnego uczenia się w których wykazywana przez dziecko umiejętność czytania, znajomości słownictwa, dobra pamięć itd. będzie widziana przez kolegów jako zaleta, ułatwiając akceptację.

Większość dzieci z ZA chce mieć przyjaciół, ale po prostu nie wie jak ich zdobyć. Powinny być one nauczone jak reagować na wskazówki społeczne i powinno się im dawać zestawy odpowiedzi do zastosowania w różnych towarzyskich sytuacjach. Naucz dzieci co i jak mówić. Modeluj dwustronne relacje i pozwól im odgrywać role. Zdolność dokonywania sądów społecznych przez te dzieci poprawi się tylko jeśli zostaną one nauczone reguł, które inni rozumieją intuicyjnie. Pewien dorosły z ZA zauważył, że nauczył się małpować ludzkie zachowanie. Profesor colleg'u z ZA zauważyła, że jej próba zrozumienia ludzkich interakcji sprawiły, że czuła się jak antropolog z Marsa (Sachs, 1993, s. 112)

Chociaż dzieciom brak jest osobistego rozumienia emocji innych, mogą nauczyć się prawidłowego sposobu reagowania. gdy w niezamierzony sposób obrażają rozmówców czy wykazują się brakiem taktu lub wrażliwości, konieczne jest wyjaśnienie im, dlaczego ich

reakcja była niewłaściwa oraz jaka reakcja byłaby prawidłowa. Osoby z zespołem Aspergera muszą uczyć się umiejętności społecznych drogą intelektualną: brak im wycucia społecznego oraz intuicji.

Starsi uczniowie z ZA mogą korzystać z systemu „kumpli”. Nauczyciel może pouczyć wrażliwego, zdrowego kolegę z klasy o sytuacji dziecka z ZA i posadzić ich obok siebie. Kolega może opiekować się dzieckiem z ZA w autobusie, w czasie przerw, na korytarzu itd. i próbować włączyć je w życie szkoły.

Dzieci z ZA często izolują się; nauczyciel musi więc zachęcać do kontaktów z innymi. Zachęcaj dziecko do aktywnej socjalizacji i ograniczaj czas spędzany na zajmowaniu się swoimi sprawami w samotności. Na przykład, pomocnik nauczyciela może podczas obiadu zachęcać dziecko z ZA do uczestnictwa w rozmowie prosząc o wyrażenie opinii, zadając pytania a także zachęcając subtelnie inne dzieci aby robiły to samo.

Ograniczony zakres zainteresowań

Dzieci z ZA mają ekscentryczne zainteresowania lub dziwne, głębokie fiksacje (czasem obsesyjne zbieranie niezwykłych rzeczy). Mają tendencję do nieprzerwanego mówienia na temat swoich zainteresowań, zadawania powtarzających się pytań na temat swoich zainteresowań; mają problemy z porzucaniem tematów; kierują się własnymi upodobaniami pomimo zewnętrznych potrzeb; czasem odmawiają uczenia się czegokolwiek spoza pola swych zainteresowań.

Wskazówki dydaktyczne:

Nie pozwalaj dziecku z ZA na ciągłą dyskusję i pytania na temat jego zainteresowań. Ograniczaj to zachowanie wyznaczając ramy czasowe w ciągu dnia kiedy dziecko może o tym mówić. Na przykład: dziecko z ZA które interesowało się zwierzętami i miało niezliczone pytania na temat klasowego żółwia wiedziało, że mogło zadawać te pytania tylko podczas przerwy. To była część jego dziennej rutyny i szybko nauczył się hamować kiedy zaczął zadawać te pytania w innym czasie.

Stosowanie selektywnie pozytywnego wzmocnienia aby ukształtować żądane zachowanie jest podstawową strategią pomocy dzieciom z ZA (Dewey, 1991). Dzieci te reagują na komplementy (np. w przypadku niepowstrzymanego pytającego nauczyciel może stale chwalić go w momencie kiedy przestaje zadawać pytania i pozwala dojść innym do głosu). Dzieci te powinny być także chwalone za proste, oczekiwane społeczne zachowania które w przypadku innych dzieci są uważane za oczywiste.

Niektóre dzieci z ZA nie będą chciały wykonywać zadań spoza kręgu swoich zainteresowań. Stanowcze oczekiwania muszą być postawione przed zadaniem w klasie. Musi być to bardzo jasne dla dziecka z ZA, że nie ma ono kontroli i że musi podporządkować się pewnym regułom. Jednocześnie, pójść na kompromis z dziećmi dając im możliwość rozwijania swoich zainteresowań.

W przypadku wyjątkowo krnąbrnych dzieci, może być konieczne początkowe zindywidualizowanie wszystkich zadań wokół kręgu ich zainteresowań (np. jeśli zainteresowania to dinozaury zaoferuj ćwiczenia gramatyczne, matematyczne problemy,

czytanki i ćwiczenia ortograficzne nawiązujące do dinozaurów). Stopniowo wprowadzaj Nowe tematy do zadań.

Uczniom można powierzyć zadania bezpośrednio łączące przedmiot ich zainteresowań z przerabianym tematem. Na przykład, w czasie zajęć na temat konkretnego kraju, dziecko które obsesyjnie interesuje się pociągami może być poproszone o przygotowanie różnych sposobów poruszania się używanych przez ludzi w tym kraju.

Wykorzystaj obsesję dziecka jako sposób na poszerzenie wachlarza jego zainteresowań. Na przykład podczas jednostki lekcyjnej na temat deszczowego lasu, uczeń z AS, który miał obsesję na punkcie zwierząt został tak pokierowany, aby poznawać nie tylko zwierzęta z lasu deszczowego, ale także las sam w sobie jako dom tych zwierząt. Został zatem zmotywowany do uczenia się o lokalnej ludności, która była zmuszana do wycinania leśnego środowiska życia zwierząt, aby przetrwać.

Słaba koncentracja

Dzieci z AS są nieobecne duchem, rozpraszone przez wewnętrzne bodźce, są bardzo niezorganizowane; mają trudności z podtrzymaniem skupienia uwagi na tym, co dzieje się w klasie (często nie jest tak, że uwaga jest słaba, to raczej skupienie jest „dziwne”; osoba z AS nie może wpaść na to, co jest właściwe, więc uwaga jest skupiona na nieodpowiednich bodźcach); ma tendencje do wycofywania się w złożone wewnętrzne światy w sposób bardziej intensywny niż typowy dla marzeń sennych i ma trudności w uczeniu się w grupie.

Sugestie programowe

Należy zapewnić olbrzymią ilość kontrolowanych struktur zewnętrznych, jeśli dziecko z AS ma być produktywnie w klasie. Zadania powinny być rozbite na małe jednostki, nauczyciel powinien też często udzielać informacji zwrotnej i ponownych wskazówek.

Dzieci z poważnymi problemami z koncentracją czerpią korzyści z limitowanych czasowo sesji roboczych. To pomaga im się zorganizować. Praca, która nie została ukończona w klasie w limitowanym czasie (albo nie jest wykonana starannie) musi być uzupełniona podczas wolnego czasu dziecka (np. podczas przerwy lub w czasie przeznaczonym na realizowanie specjalnych zainteresowań). Dzieci z AS mogą niekiedy być uparte; potrzebują stanowczych oczekiwań i zorganizowanego programu, który uczy ich stosowania się do zasad, co z kolei prowadzi do pozytywnego wzmocnienia (ten rodzaj programu motywuje dziecko z AS do bycia bardziej produktywnym, gdyż poprawiając poczucie własnej godności i obniżając poziom stresu sprawia, że dziecko widzi siebie jako osobę kompetentną.)

W przypadku większości uczniów z AS słaba koncentracja, powolne tempo pracy i poważna dezorganizacja sprawiają, że może być potrzebne zmniejszenie ilości pracy domowej/klasowej i/lub zapewnienie czasu w pokoju dodatkowym, gdzie nauczyciel specjalnego nauczania zapewni dodatkową organizację potrzebną dziecku do dokończenia pracy klasowej lub domowej (niektóre dzieci z AS nie potrafią się skoncentrować i powoduje to nadmierny stres u rodziców, którzy spędzają godziny każdej nocy, próbując poradzić sobie z pracą domową ich dziecka).

Sadzaj dziecko z AS na początku klasy i kieruj do niego często pytania, które pomogą mu uczestniczyć w lekcji.

Opracuj z dzieckiem niewerbalne sygnały (np. łagodne poklepanie po ramieniu) do użycia w przypadku, kiedy nie uczestniczy w lekcji.

Jeżeli stosowany jest system pomocy koleżeńskiej, posadź kolegę dziecka obok niego tak, aby mógł przypominać dziecku z AS o powrocie do zadania lub słuchania lekcji.

Nauczyciel musi aktywnie zachęcać dziecko z AS do opuszczenia jego/jej wewnętrznych myśli/fantazji i ponownego skupienia się na realnym świecie. Jest to ciągła bitwa, jako że komfort wewnętrznego świata jest bardziej atrakcyjny niż cokolwiek w realnym życiu. Dla małych dzieci, nawet swobodne zabawy powinny być ściśle zorganizowane, ponieważ mogą one pozostać osamotnione - przyzwyczajone do zabaw w wyobraźni, tracą kontakt z rzeczywistością. Zachęcanie dziecka z AS do grania w gry planszowe z jedną lub dwiema innymi osobami pod ścisłym nadzorem nie tylko organizuje grę, ale też daje możliwość ćwiczenia umiejętności towarzyskich.

Słaba koordynacja ruchowa

Dzieci z AS są fizycznie niezręczne i niezgrabne; mają sztywny, niezdarny sposób chodzenia, nie odnoszą sukcesów w grach wymagających umiejętności ruchowych; doświadczają pewnych deficytów ruchowych, które mogą powodować problemy z umiejętnością odręcznego pisania, powolne tempo pracy, a także mogą wpływać na zdolność rysowania.

Sugestie programowe

Włącz dziecko z AS do zajęć wyrównawczych wychowania fizycznego, jeżeli problemy ruchowe są poważne.

Wciągnij dziecko raczej do zdrowotnego/fitness programu wychowania fizycznego niż do programu sportowego opartego na rywalizacji.

Nie popychaj dziecka do uczestniczenia we współzawodnictwie w sporcie, jako że jego słaba koordynacja ruchowa może tylko wzbudzić frustrację i spowodować drwiny innych członków drużyny. Dziecku z AS brakuje zrozumienia dla koordynacji jego własnych działań z wykonywanymi przez innych członków drużyny.

Dzieci z AS mogą wymagać wysoce zindywidualizowanego kursowego programu, który zakłada kopiowanie za pomocą kalki i przerysowywanie na papier połączone z ruchowym odwzorowywaniem wzoru na tablicy. Nauczyciel wielokrotnie prowadzi rękę dziecka poprzez kształty liter i połączenia liter, wymawiając jednocześnie ich nazwy. Kiedy tylko dziecko zdoła zapamiętać nazwy, może samodzielnie nazywać połączenia liter.

Młodsze dzieci z AS korzystają ze wskazówek odrysowanych na papierze, pozwalających im kontrolować rozmiar i jednolitość liter, które piszą. To także zmusza ich do poświęcenia większej ilości czasu, aby pisać ostrożnie.

Kiedy praca ograniczona jest czasowo, upewnij się, że uwzględnione zostały możliwości dzieci wolniej piszących.

Osoby z AS mogą potrzebować więcej czasu niż ich rówieśnicy, aby skończyć egzamin (zdawanie egzaminu w oddzielnym pokoju nie tylko oferuje więcej czasu, ale także zapewnia

dotatkową organizację i ponowne wskazówki, których te dzieci potrzebują aby skupić się na otrzymanym zadaniu).

Problemy z nauką.

Dzieci z AS zazwyczaj mają średnią do powyżej średniej inteligencję (zwłaszcza w sferze werbalnej), ale brakuje im wysokiego poziomu myślenia i umiejętności rozumowania. Mają tendencje do bycia bardzo dosłownymi. Ich wyobrażenia są konkretne, a myślenie abstrakcyjne jest słabe. Ich pedantyczny styl mówienia i imponujące słownictwo daje fałszywe wrażenie, że rozumieją, o czym mówią, podczas kiedy tak naprawdę jest to zaledwie powtarzanie tego, co usłyszały lub przeczytały. Dziecko z AS często ma znakomitą pamięć odtwórczą, ale jest to z natury mechaniczne; można to porównać do video, które odtwarza ustawiony fragment. Ich umiejętności rozwiązywania problemów są słabe.

Sugestie programowe

Zapewnij wysoce zindywidualizowany program nauczania skonstruowany tak, aby zaoferować sukcesy. Dzieci z AS potrzebują ogromnej motywacji, aby nie podążać za własnymi impulsami. Uczenie się musi być nagradzane i nie może prowokować niepokoju.

Nie zakładaj, że dzieci z AS rozumieją coś, tylko dlatego, że odtwarzają to, co usłyszały.

Zaoferuj dodatkowe wyjaśnienia i próbuj uprościć, kiedy wprowadzane pojęcia są abstrakcyjne.

Korzystaj z wyjątkowej pamięci takich osób. Zatrzymywanie rzeczowych informacji to ich mocna strona.

Emocjonalne niuansy, złożony poziom znaczenia i kwestie związków międzyludzkich takie, jak prezentowane w powieściach, często są niezrozumiałe.

Wypowiedzi pisemne osób z AS są często pełne powtórzeń, przeskakiwania z jednego tematu do drugiego i zawierają nieprawidłowe skojarzenia słów. Takie dzieci często nie widzą różnicy między wiedzą ogólną a osobistymi pomysłami, toteż zakładają, że nauczyciel zrozumie ich niekiedy zawiłe wyrażenia.

Dzieci z AS często posiadają doskonałą technikę czytania, ale pojmowanie treści jest słabe. Nie przypuszczaj, że rozumieją to, co tak płynnie przeczytały.

Szkolna praca może być niskiej jakości, ponieważ dziecko z AS nie jest motywowane do wysiłania się nad obszarami, którymi nie jest zainteresowane. Bardzo stanowcze oczekiwania muszą być nastawione na jakość wykonanej pracy. Praca wykonana w określonym czasie nie musi być kompletna, ale wykonana starannie. Od dziecka z AS powinno się oczekiwać poprawienia słabo wykonanej pracy klasowej w czasie wolnym albo wówczas, kiedy realizuje ono własne zainteresowania.

Emocjonalna wrażliwość

Dzieci z syndromem Aspergera mają wystarczającą inteligencję, aby rywalizować w regularnej edukacji, ale często nie posiadają zasobów emocjonalnych, aby poradzić sobie z wymaganiami stawianymi w klasie szkolnej. Łatwo podlegają stresowi z powodu swojej nieelastyczności. Ich poczucie godności jest niskie, często są bardzo samokrytyczne i nie potrafią tolerować popełniania błędów. Osoby z AS, zwłaszcza młodzież, mogą być skłonne do depresji (wysoki procent depresji u dorosłych z AS jest udokumentowany). Wściekłe reakcje, wybuchy złości są często odpowiedzią na stres/frustrację.

Dzieci z AS rzadko wydają się być zrelaksowane i szybko czują się przytłoczone, kiedy rzeczy nie są takie, jak dyktuje ich ściśle określona wizja. Współdziałanie z ludźmi i radzenie sobie ze zwykłymi wymaganiami codziennego życia wymagają od nich herkulesowego wysiłku.

Sugestie programowe

Zapobieganie wybuchom poprzez zaoferowanie wysokiego poziomu konsekwencji. Aby obniżyć stres, przygotuj dzieci na zmiany w codziennej rutynie (zobacz część „Opór przed zmianą”). Dzieci z AS często stają się strachliwe, rozzłoszczone, a na ich twarzach widać podenerwowanie z powodu wymuszonych i nieoczekiwanych zmian.

Aby zapobiec wybuchom, ucz dzieci, jak radzić sobie, kiedy ogarnia je stres,. Pomóż dziecku napisać listę bardzo konkretnych kroków, którymi może podążać, kiedy staje się podenerwowane (np. 1 – Trzy razy odetchnij głęboko, 2 – Policz wolno trzy razy palce u swojej prawej ręki, 3 – Poproś o możliwość spotkania ze swoim nauczycielem specjalnego nauczania, itd.). Włącz do listy zrytualizowane zachowania, które dziecko uznaje za komfortowe. Zapisz te kroki na kartce, którą dziecko będzie nosiło w kieszeni, tak aby zawsze mogło je odczytać.

Emocje w głosie nauczyciela powinny być ograniczone do minimum. Bądź cichy, przewidujący i rzeczowy w relacji z dzieckiem z AS, jednocześnie jasno ukazując współczucie i cierpliwość. Hans Asperger (1991), psychiatra od którego ten syndrom został nazwany, zauważył, że „nauczyciel, który nie rozumie, że konieczne jest uczenie dzieci [z AS] rzeczy, wydawałoby się, oczywistych, będzie odczuwał zniecierpliwienie i poirytowanie”. (s. 57) Nie oczekuj od dziecka z AS przyznania się, że jest ono smutne/przygnębione. Podobnie jak nie potrafi ono spostrzegać uczuć u innych, tak też nieświadome jest swoich własnych emocji. Takie dzieci często ukrywają swoją depresję i zaprzeczają jej objawom.

Nauczyciel musi być czujny na zmiany w zachowaniu, które mogą sygnalizować depresję, takie jak ogromny poziom dezorganizacji, nieuwagi i izolacji; zmniejszający się próg odporności na stres, chroniczne zmęczenie, płaczliwość, wzmianki o samobójstwie i tym podobne. Nie akceptuj w tych przypadkach stwierdzenia dziecka, że jest „OK.”.

Relacjonuj objawy terapeutce dziecka lub skieruj je na badanie zdrowia psychicznego, tak aby było ocenione pod kątem depresji i uzyskało leczenie, jeżeli jest ono konieczne. Ponieważ te dzieci często nie są w stanie ocenić swoich własnych emocji i nie mogą poszukiwać komfortu u innych, jest sprawą kluczową, aby depresja była szybko zdiagnozowana.

Bądź świadom, że młodzież z AS jest szczególnie skłonna do depresji. Towarzyskie umiejętności są wysoce cenione w wieku dojrzewania i uczeń z AS orientuje się, że jest inny i ma trudności z budowaniem normalnych związków międzyludzkich. Praca szkolna często staje się bardziej abstrakcyjna i młody człowiek z AS uznaje wyznaczone zadania za trudniejsze i bardziej skomplikowane. W jednym przypadku nauczyciele zauważyli, że młody człowiek z AS przestał płakać po zadaniach matematycznych, dlatego uwierzył, że radzi sobie z nim lepiej. W rzeczywistości jego dalszy spadek organizacji i produktywności w matematyce uznano za skutek późniejszego uciekania w wewnętrzny świat, aby uniknąć matematyki, przez co wcale sobie dobrze nie radził.

Jest sprawą podstawową aby nieletni z AS, którzy są w normalnej klasie szkolnej, mieli określonego wspierającego członka grupy, z którym mogą spotykać się przynajmniej raz dziennie. Ta osoba może ocenić, jak dobrze dziecko radzi sobie ze spotykaniem się z nią codziennie i gromadzić obserwacje od innych nauczycieli.

Dzieci z AS muszą otrzymać pomoc w nauce tak szybko, jak tylko trudności w danym obszarze zostaną zauważone. Szybko popadają one w przygnębienie i reagują dużo poważniej na porażkę niż inne dzieci.

Dzieci z AS, które są delikatne emocjonalnie, mogą potrzebować miejsca w wysoce zorganizowanej specjalnej sali lekcyjnej, gdzie można zaoferować im zindywidualizowany program nauczania. Wymagają środowiska uczenia, w którym zobaczą siebie samych jako osoby kompetentne i produktywne. Innymi słowy, trzymanie ich w normalnej klasie, gdzie nie mogą przestawać przy swoich pomysłach ani dokończyć wyznaczonych zadań, służy tylko obniżeniu ich sposobu myślenia o sobie, natężeniu zamykania się w sobie i ustawianiu sceny pod zaburzenia depresyjne. (W niektórych sytuacjach zamiast specjalnego miejsca do nauki powinien być przypisany do dziecka z AS raczej osobisty asystent. Oferuje on wsparcie, organizację i stałą informację).

Dzieci z syndromem Aspergera łatwo czują się przytłoczone przez środowiskowe czynniki stresogenne i mają tak głębokie osłabienie zdolności budowania związków międzyludzkich, że nie dziwi, kiedy sprawiają wrażenie „kruchej wrażliwości i rozczulającej dziecinności” (Wing, 1981, s. 117). Everard (1976) napisał, że kiedy młodzi ludzie są porównywani ze swymi rówieśnikami bez zaburzeń, „bardzo szybko widać, jak ogromnie się różnią i jak wielkim wysiłkiem jest dla nich życie w świecie, gdzie nie robi się ustępstw i gdzie oczekuje się od nich przystosowania.” (s.2)

Nauczyciele mogą odegrać zasadniczą rolę w pomocy dzieciom z AS uczenia się pokonywania świata wokół nich. Ponieważ dzieci z AS często nie są w stanie wyrazić swoich obaw i niepokojów, w znacznym stopniu zależy od dorosłych, czy opłacalne dla dziecka będzie opuszczenie ich bezpiecznego wewnętrznego życia w fantazjach na rzecz niepewności w zewnętrznym świecie. Profesjonaliści, którzy pracują z młodzieżą w szkołach muszą zapewniać zewnętrzną strukturę, organizację i stabilność, której takim dzieciom brakuje. Stosowanie kreatywnych strategii nauczania w pracy z dzieckiem cierpiącym na syndrom Aspergera jest rzeczą podstawową, nie tylko dlatego, że może to ułatwić sukcesy w nauce, ale także aby pomóc im czuć się mniej wyobcowanym od innych ludzkich istot i mniej przytłoczonym przez zwykłe wymagania codziennego życia.